

APOSTOLUL Eminescu, fratele din inchisoare al Aspaziei OTEL Petrescu

Fosta detinuta politic Aspazia Otel Petrescu, arestata pentru convingerile sale anticomuniste in iulie 1948, torturata, condamnata la munca silnica, cu detentie grea in penitenciarele Jilava, Mislea, Miercurea Ciuc, Dumbraveni, Botosani, Jilava si Arad, eliberata dupa 14 ani, in iulie 1962, ne face o marturisire impresionanta despre rolul lui Eminescu in inchisorile comuniste si dupa eliberare, in Romania de ieri si azi.

Din valul ce ne bantuie De lunga vreme îmi tot cad sub ochi tot felul de studii, care de care mai pertinente, care imi ridica întrebări tulburatoare și pline de amărăciune. Nu pot să nu mă jelesc când observ cum se demolează valorile ce le consider imuabile și cât de concentrat se încearcă restructurarea persoanei pe noi criterii, folosindu-se cu abilitate vechi concepte pentru noi reciclări. Oare cât de creștin și cât de ortodox este faptul că se scotocește cu impietate in personalitatea eminesciană pentru a scoate la iveală lipsuri pe diferite teme? Din ceata de tot felul de detractori ai săi mai lipseau și "sfinții", frustrați că nu au aflat în viața și în opera eminesciană un Eminescu teolog ortodox, păcat ce evident îl scoate din poziția de creștin român, poziție pe care în mod cert Eminescu o are în multe suflete de români adeverați. Nu mă pot opri să nu mă întreb: cui folosește? Un posibil răspuns ce mi l-am dat mă înfioară. Departe de mine intenția să-mi permit o apărare a poetului sub orice aspect. Nici nu sunt competentă, nici nu am vreun fel de vrednicie și nici nu cred că aș mișca cât de cât lucrurile pe o linie de bun simț. Dar am avut șansa să ascult pe parcursul a trei ani cursurile eminesciene susținute de meritul profesor clujean Dimitrie Popovici. Îmi amintesc cu emoție concluzia esențială la aceste cursuri, profesorul fiind un reputat comparatist. După ce a identificat multitudinea de influențe ce se resimt în opera eminesciană, a precizat, bineînțeles cu argumente, că ne găsim în prezența unor influențe care nu se pot urmări în detalii paralele. Este vorba de influențe pe teme generale care se identifică cu ușurință, numai că peste toate acestea se află personalitatea poetului, care l-a ajutat să se găsească mai curând pe deasupra lor, cu puternice trasături proprii. Astfel Eminescu își dă seama de scepticismul funciar al epocii sale. Își dă seama că el însuși este atins de boala secolului și înțelege să ia atitudine fermă împotriva lor. Însetat de absolut și de desăvârșire, Eminescu visa la revenirea la o artă influențată de o credință adâncă (a se vedea "Epigonii"). Cu toate că nu practica această artă în mod explicit în opera sa, mă întreb: cine îndrăznește să

afirme cu certitudine că în intimitatea sa nu a păstrat credința insuflată de mama sa, profund credincioasă, și de influența creației populare din care și-a tras puternic seva?

Salvată prin Rugăciunea lui Eminescu

Dupa cum am mai afirmat, intenția mea nu este să reafirm și să susțin adevăruri spuse și demonstrate de personalități competente. Intenția mea este să rectific, printr-o marturisire simplă și adevărată, nerecunoștința mea față de Mihai Eminescu, care atât pentru mine cât și pentru foarte mulți deținuți politici a fost apostol și profet și în ultima instanță fratele Mihai, cel ce cu "Rugăciunea" sa ne-a întărit și ne-a adus lângă Maica Domnului, grabnica ajutoare. Vreau să îmi cer iertare că nu am mărturisit la timpul respectiv cum m-a ajutat fratele Mihai să mă salvez din mlaștina deznădejzii în care mă aruncaseră samaritenii comuniști, dușmani de moarte ai Eminescului, altul decât creatorul lui "Împarat și proletar". Zăceam într-o disperare neagră, izolată în închisoarea de la Mislea, blagoslovită cu patru ani de detenție peste cei zece executați deja. Singură, într-un pustiu absolut, în total regim de exterminare. De nicăieri niciun ajutor, nici o lumina, nici o speranță. În negura totală brusc mi s-a iscat în minte "Rugăciunea" eminesciană. Mi-au tot revenit cu obstinație versurile "întă-ne, ne mântuie / Din valul ce ne bântuie". A fost început recuperării mele. Am realizat cu luciditate că eram în vârtoarea unui val ce mă bântuia și din care nu eram capabilă să mă ridic. Am realizat apoi că doar Sfânta Fecioara Maria mă putea înălța pe aripa rugăciunii și m-am rugat Ei. Am scris despre acest moment apocaliptic din viața mea de intemnițată, dar nevredețnică de mine am omis să detaliez acest moment pe care azi îl numesc "clipa mea Mihai Eminescu". Prin versurile sale, el mă luase în experiența sa de credincios, m-a ajutat să-mi aflu diagnosticul și mi-a îndreptat speranța către Crăiasa îngerilor, pe aripa rugăciunii sale. Cu regrete târzii vin să-i mulțumesc acum în numele meu și în numele tuturor surateljor mele, cu care împreună am tot murmurat superba sa "Rugăciune" și ne-am încălzit duhovnicește la sfințenia ei. Cu smerenie rostesc "de profundis" cuvântul "iartă-mă!". Biserica Ortodoxă, Maica spirituală a neamului românesc. Cu riscul de a primi încă o anatema peste capul meu, voi încheia mărturisirea mea cu afirmația că Mihai Eminescu a fost un puternic punct de sprijin în tragica noastră rezistență la imbecilizarea

comunistă. Desfid pe tot cel ce habar nu are ce cutremurator adevăr poate rosti suferința. Acest adevăr i-a dat Parintelui Constantin Voicescu premoniția ca este nevoie să fie reafirmată legatura sufletească a lui Eminescu cu Hristos și cu Maica Sa, în pofida tuturor celor necredincioase din opera sa. Altfel, de ce ar fi construit părintele ultima sa predică rostită în ziua de 8 septembrie 1997 la Sfânta Liturghie oficiată la Mișlea, pe textul cunoscutei poezii eminesciene închinată Maicii Domnului? Iată ce ne spunea Parintele Constantin Voicescu, el însuși fost detinut politic, deci știa ce a însemnat "Rugăciunea" Eminului pentru cei închiși: "Ne amintim de versurile închinare Maicii Domnului, de poetul nostru cel de toate zilele, Mihai Eminescu, care precum știți considera Biserica Ortodoxă drept Maica spirituală a neamului românesc". Versurile evocate au fost considerate de Parintele Voicescu "adevurate file de acatist". Și cum nimic nu este întâmplător, ne-a mai spus atunci Parintele că singurul cuvânt de îndrumare ieșit din gura Maicii Domnului a fost: "să faceți tot ce va spune El", cuvânt rostit la nunta din Cana Galileii. Și sublinia Parintele că "în aceasta se cuprinde toată Evanghelia, alta cale de mântuire, alta cale de îndumnezeire nu există". Și dacă așa este, să ne amintim ce ne spune El, blândul Iisus: "Cine este curat să ridice piatra". Și atunci mă întreb și eu nepricepută, ce fel de mână are acel ce cutează să ridice piatra ca să lovească în sufletul lui Mihai Eminescu, mai bine zis în calitatea lui de martir și de român creștin? Căci nu pentru calitatea sa de ateu comunist i-au fost scurtate zilele. Cine are urechi de auzit, să audă! **Aspazia OTEL PETRESCU VEGHEA și ZIUA 15 Ianuarie 2009 - Anul Mihai Eminescu - 120 de ani de laucidere**

http://civicmedia.ro/acm/index.php?option=com_content&task=view&id=770&Itemid=85 **Mihail Eminescu, Rugăciune. Crăiasă alegându-te Îngenunchem rugându-te, Înălță-ne, ne mântuie Din valul ce ne bântuie: Fii scut de întărire și zid de mântuire, Privirea-ți adorată Asupra-ne coboară, O, maică prea curată, Și pururea fecioară, Marie! (Sublinierea cu roșu, n.n.)**